

Pisatelj, pesnik in publicist Vinko Ošlak, med drugim znan po objavah tudi v esperantu, se v zadnjih letih s pridigami, učnimi urami in pogovori vse bolj posveča različnim ravnam svetopisemskega izročila. Na vprašaj v naslovu, povzetem po znani, vedno bolj aktualni pesmi, sam odgovarja z dvomom: »najbrž ne ...«. Pri čemer pred očmi nima le stanja v slovenski manjšini na južnem Koroškem. Ker pri tej občutljivi temi ne želi zdrsni v ceneno in neplodno moraliziranje, išče in najde odgovore v izbranih svetopisemskih prilikah. Ko pojasnjuje razliko med asimilacijo in odpadom, med drugim ugotavlja, da se to vprašanje danes razširja tudi na vprašanje ideološkega in novopoganskega prilagajanja in odpada v okviru lastne materinščine. V tej dilemi, nadaljuje avtor, pa je zamenjava slovenščine z nemščino, še bolj verjetno pa z angleščino in v prihodnosti morda celo s kitajščino, vendarle precej manjše zlo, kakor odpad od normalnosti in razumnosti znotraj lastnega jezika, kjer se danes, na primer očetu, ne reče več oče, ampak »starš 1«. Ob vsej zaskrbljenosti pa Ošlak v Eseju o vprašanju naroda in jezika opaža, da je na jezikovnem in narodnostnem polju posejano tudi dobro seme tistih, ki v smislu zvestobe, ne trme ali kljubovanja, še vztrajajo. Knjigo sklepa s komentarji k znamenitim Slovenskim zapovedim jezikoslovca Stanislava Škrabca, objavljenim leta 1922 v Trstu.

IZTOK ILICH, Bukla jun-avg 2025